

PREEK6

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Is er eigenlijk wel één zondag dat het niet gaat over de liefde van God?
En toch staat de liefde van God vandaag wel heel sterk in het middelpunt.
We zijn er zozegd met alle zintuigen op betrokken.
We zien en we voelen – het brood en de beker.
We proeven en ruiken.

En we horen. We horen vandaag dubbelop.

Vanmorgen over de liefde waarmee Christus ons heeft liefgehad tot het einde, tot het uiterste¹⁾. Tot in de hel van Godverlatenheid heeft Hij ons liefgehad. Zo heeft Hij ons liefgehad met de liefde van God.

En vanmiddag horen we over die zelfde liefde van God die in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest.

In onze harten uitgestort...

Het is alsof we overspoeld worden door een heerlijke warm-water-douche.

Als je moe bent of klam en bezweet na een enorme inspanning dan knap je daar helemaal van op. *Ah, zeg je dan, ik voel me gewoon een ander mens! Verrukkelijk!*

Nou ja, zo'n douche is natuurlijk heel concreet. Je gaat naar huis, je zoekt de badkamer op en het werkt.

Maar hoe is dat met die liefde van God?

Hoe concreet is die? Hoe tastbaar?

Zo tastbaar als het brood dat u in uw vingers hield en proefde op uw tong.

Zo tastbaar als de beker die u in uw handen nam en aan uw lippen zette.

Of heeft u niet in brood en beker Gods liefde geproefd?

Hebt u daar niet in gesmaakt hoe goed het is tussen God en u?

Nou ja zeg, één zo'n stukje brood, zo'n slokje uit een beker. Wat zegt dat nou van de liefde van God? Moeten we het daar van hebben? Is dat het nou?

Als u daar inderdaad *ja* op zegt, dan komt dat doordat u erin gelooft. Want een buitenstaander ziet het er echt niet aan af. Die proeft brood en druivensap. En die verbaast zich er misschien wel over dat wij daar zo'n heisa van maken.

Maar wie gelooft voelde de arm van Vader om zijn schouder en hoorde zijn stem: *Wat ben Ik toch blij met jou, mijn kind! Van Mij mag je er zijn. Van Mij krijg jij de ruimte.*

Wie gelooft las in de ogen van de Zoon: *Wat goed jou te zien, zus, broer! En welkom in het huis van mijn Vader. Ik introduceer je bij de Almachtige en breng je bij zijn troon der genade.*

Wie gelooft werd warm tot in het binnenste van zijn hart en hoorde de fluistering van de Geest: *Hebben we het niet geweldig samen? Zoals jij bij de Vader kind aan huis mag zijn, zo trek Ik bij jou in. En ik richt jouw levenshuis zo in dat het een tempel van God is. En Ik bied je vaste hoop.*

Wie gelooft ervaart dat!

Op een andere manier kun je het avondmaal niet vieren.

Op een andere manier valt er aan deze tafel echt niets te beleven.

Zonder geloof heb je hier niets te zoeken.

En zonder geloof zult u ook niets verstaan van wat Paulus hier zegt over de liefde van God die in onze harten is uitgestort.

---

¹⁾ In de ochtenddienst stond in de meditatie bij de avondmaalstafels Joh. 13,1 centraal.

Als u mij aanhoort zonder geloof zult u als een blinde zijn die iemand hoort spreken over de schitterendste kleuren, zonder dat u zich daar ook maar enige voorstelling van kunt maken.

Als u mij aanhoort zonder geloof zult u zijn als een dove, die in een concertzaal zit en ziet hoe de violisten met hun strijkstok hun instrument bewerken en hoe de handen van de pianist vliegensvlug over de toetsen gaan – maar van dat schitterende pianoconcert van Mendelsohn of Chopin hoort u geen enkele toon, geen enkel akkoord.

En de hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde van God in onze harten is uitgestort...

Ja, dit verstaat alleen wie gelooft.

Dit verstaat u alleen als de liefde van God in uw hart is uitgestort.

Dan weet u waar Paulus het over heeft.

En de hoop maakt niet beschaamd...

Ja, dan moeten we weer even terug naar de vorige verzen. Daar had Paulus het ook al over dingen, waar je zonder geloof geen weet van hebt.

Zonder een diep vertrouwen in God, zonder een diep vertrouwen dat uw leven met alles wat zich daarin afspeelt bij Hem in goede handen is en zonder een diep vertrouwen dat deze rotwereld waarin we leven dankzij Hem een heerlijke toekomst tegemoet gaat is het grote nonsens wat Paulus hier zegt.

We hebben gehoord hoe Paulus de gelovigen oproept tot roemen in de hoop op Gods heerlijkheid. Ja, dat hij zelfs spreekt van roemen in verdrukkingen! Nood en zorg en tegenslag leidt volgens hem bij kinderen van God niet alleen tot zuchten en klagen, maar die druk zelf wordt voor hen ook een reden tot roemen.

Want juist in die moeitevolle omstandigheden merkt een gelovige wat hij aan God heeft. Hoe God hem daar doorheen leidt. De verdrukking draagt bij tot een leven uit de hoop. En hij gelooft dat God alle dingen – *alle* dingen – laat meewerken ten goede van hen die God liefhebben.

Ja maar wat is dat voor een geloof?

Wat is dat voor een hoop?

Komen we daar niet bedrogen mee uit?

Moeten we niet op een dag beschaamd erkennen dat het allemaal een mooie droom was en niet meer dan dat?

Houden mensen zichzelf niet koppig voor de gek als ze b.v. zelfs op hun sterfbed na een leven vol ellende nog zeggen: *Het komt goed met mij en met deze wereld!*? Hoe weten we zo zeker dat we niet gigantisch af zullen gaan?

Omdat de liefde van God in onze harten is uitgestort door de heilige Geest, zegt Paulus.

Wat heeft die liefde met onze hoop te doen?

Hoe kan die liefde die hoop stevig funderen?

Omdat de liefde van God het allerbeste geeft voor het allerslechtste.

Omdat het God zo bloedig ernst is met onze redding, dat die liefde van God ons gewoon niet in de steek kan laten.

Omdat de liefde van God voor onze verrotte wereld en ons corrupte leven zo groot is en Hij in zijn Zoon zoveel in die wereld en in ons leven geïnvesteerd heeft, dat God niet rusten zal voordat Hij zijn hele werk heeft afgemaakt en heel de schepping in luister heeft hersteld.

Omdat onze christelijke hoop niet gebaseerd is op berekeningen van planbureaus of op menselijke plannen, inclusief die van onszelf.

Nee, met deze hoop komen we niet bedrogen uit, omdat ze rotsvast rust op de liefde van God die in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest.
Maar wat betekent dat nu concreet?

Mag ik nog even weer herhalen wat ik al eerder zei?

Paulus spreekt hier tot gelovigen, niet tot buitenstaanders.

Alleen gelovigen wéten gewoon van die liefde van God in hun hart.

Voor gelovigen is die liefde van God niet iets waar ze om vragen of naar verlangen, maar ze bezitten haar. Ze ervaren die liefde.

Voor gelovigen is die liefde geen dogma, geen stukje kerkelijk onderwijs. Ze is niet iets wat buiten hen blijft en ergens boven de sterren zweeft.

Maar ze is heel dichtbij gekomen.

Ze heeft hun hart bereikt, aangeraakt, vervuld, verwarmd, doorgloed.

Een kind kan weten: *Mijn moeder houdt van mij. Ze vindt me lief.* Maar er is een verschil tussen weten dat moeder je liefheeft en bij je moeder op schoot zitten en haar armen om je heen voelen terwijl ze je knuffelt.

Zo is er ook een verschil tussen weten dat God van u houdt – omdat je zo bent opgevoed; omdat je het zo op catechisatie hebt geleerd en in de kerk hebt gehoord en in de Bijbel hebt gelezen – er is een verschil tussen weten dat God u liefheeft en ervaren dat God van je houdt.

Paulus spreekt hier over een ervaring!

Een ervaring die zekerheid biedt.

Een ervaring van de liefde van God.

Om wat voor een ervaring gaat het dan?

Er zijn uitleggers die heel sterk denken in de richting van een overweldigende ervaring die je helemaal in vuur en vlam zet, waardoor je geestelijk helemaal uit je dak gaat. Het kan gepaard gaan met heftige emoties, tranen van vreugde of dat je niet meer op je benen kunt staan. Soms verlies je zelfs elk besef van tijd en ruimte.

Misschien hebt u wel eens gelezen of christenen horen spreken over de *second blessing*, de tweede zegen. Daarmee wordt bedoeld dat christenen, nadat ze tot geloof gekomen zijn – en dat kan kort daarna zijn of pas na jaren – zo door de Geest van God worden aangegrepen dat ze een onmiddellijke ondervinding van zijn aanwezigheid in hun leven genieten.

Bij meerderen gaat dat ook gepaard met spreken in tongen. En pas als je zo'n ervaring hebt gehad ben je helemaal ontwijfelbaar zeker van de liefde van God en van je eeuwige toekomst met Hem.

Deze christenen zeggen: Je kunt ook zonder die ervaring een gelovig christen zijn. Maar echte zekerheid heb je pas als de liefde van God zo overvloedig in je hart is uitgestort. Dan is er geen enkele twijfel meer mogelijk. Dan heb je een zekerheid die nog boven het geloof uitgaat. Je geloven is een wéten geworden! Je weet niet meer van horen zeggen van de liefde van God, maar uit eigen heerlijke ondervinding. Dan, zegt men, gebeurt met je wat Paulus zegt in 8,16: *De Geest getuigt met onze geest dat we kinderen van God zijn.* En in een andere brief noemt hij dit de verzegeling met de Geest. En het is wat Johannes in zijn brieven noemt de zalving met de Geest.

Vaak wordt dan gewezen op allerlei getuigenis van mensen uit vroeger tijd en van vandaag die zo'n ervaring gehad hebben. Beroemd geworden is het getuigenis van de ervaring van Pascal, een groot geleerde uit de 17^e eeuw. Na zijn dood vond men in een kledingstuk een stuk papier genaaid waarop hij die ervaring had proberen te verwoorden. Het was gedateerd op 23 november 1654. Er stond op:

Van ongeveer halftien 's avonds tot ongeveer halftwaalf VUUR God van Abraham, God van Isaäk, God van Jakob, niet van filosofen en geleerden. Zekerheid. Zekerheid. Gevoel. Vreugde. Vrede.

En Hudson Taylor, een zendeling uit de 19^e eeuw, die gewerkt heeft in China, wijdde al op jonge leeftijd zijn leven aan God toe. Hij zei daar later over:

Er kwam toen een diep gevoel van plechtige eerbied in mijn ziel, gevolgd door de zekerheid dat mijn offer was aangenomen. De tegenwoordigheid van God werd onuitsprekelijk werkelijk en heerlijk voor mij en ofschoon ik nog geen zestien jaar was, herinner ik mij, dat ik me op de grond uitstreckte en daar stil voor Gods aangezicht lag met onuitsprekelijke eerbied en onuitsprekelijke vreugde.

Het zijn vooral de christenen uit de evangelische beweging die ook onder hun medegelovigen uit de reformatorische kerken een diep verlangen wakker roepen naar zo'n overweldigende concrete ervaring van de liefde van God. En zij prikkelen ons met vragen naar ons innerlijk geestelijk leven.

Kunnen wij iets vertellen over ons intieme geestelijke leven?

Roert er zich werkelijk iets in ons hart, wat duidt op de liefde van God die daar is uitgestort?

Strekken wij ons ook uit naar zulke ervaringen?

Bidden we daar ook om?

Want, zeggen zij, wie zo bidt om de Geest en om de uitstorting van die liefde van God, die mag het ook vroeg of laat verwachten. Want God geeft zijn Geest aan ieder die Hem daarom bidt. En als het inderdaad gaat om een uitstorting van die liefde, zoals Paulus hier zegt, dan kan het toch niet anders dan een ervaring zijn waar je van duizelt en die je helemaal overspoelt?

Nu denk ik dat deze gelovigen er terecht aandacht voor vragen, dat het geloof in God inderdaad ook een zaak van ervaring is. Het is legitiem om elkaar te vragen of het geloof in God je ook wat doet, of je ook tot in je hart geraakt bent door de liefde van God.

Geloof waar je koud bij kunt blijven, waar je niet anders van wordt, waar geen greintje enthousiasme in zit – dat kan onmogelijk geloof zijn.

Alleen worden we overvraagd als iedere gelovige zo'n topervaring behoort te hebben zoals Pascal of Hudson Taylor of anderen.

Bij de één zal het inderdaad heel heftig kunnen zijn, overdonderend, een diepe ontroering.

Bij de ander zal het er rustiger aan toe gaan, een streling van het gemoed, een lichtere aanraking van de ziel, een kalme beweging van de geest.

Maar als Paulus het toch over een uitstorting van Gods liefde heeft?

Kan dat er dan echt zo kalmpjes aan toe gaan?

Ontbreekt ons dan niets als het bij ons zo gelijkmatig is?

Maar Paulus spreekt over een uitstorting van Gods liefde in onze harten – meervoud.

God stort zijn liefde uit in zijn gemeente, in heel die gemeenschap van gelovigen. Het is de in geloof verenigde gemeente die de volheid van Gods liefde ontvangt.

En bij sommigen komt dat sterker aan dan bij anderen. Bij de één maakt dat meer emoties los dan bij de ander.

Als we elkaar daar maar niet de maat in nemen. Want dan kunnen we elkaar gemakkelijk overvragen.

Blijft toch de vraag: *Hebt u hoe dan ook die ervaring van Gods liefde? Bent u hoe dan ook geraakt door wat Hij voor u deed? Heeft de ervaring van zijn genade hoe dan ook uw hart vervuld?*

Want u kunt geen christen zijn zonder dat de Geest in u is komen wonen en uw hart in beslag heeft genomen. De boodschap van de Bijbel is een liefdesverklaring. Die kun je toch niet aanvaarden zonder dat het je wat doet? Als je het evangelie echt als een liefdesverklaring hebt leren verstaan, dan heeft het u toch gepakt?

En die liefdesverklaring kan alleen door u worden beantwoord met warme gevoelens. God vraagt in het evangelie: *Mijn kind, geef Mij je hart!*

En alleen als u Hem uw hart aanbiedt als plaats voor zijn Geest om daar te wonen, komt u met uw hoop op God en de toekomst die Hij beloofde niet bedrogen uit.

Alleen dan biedt uw geloof u zekerheid.

Want als Gods Geest in ons is, weten we dat God om ons geeft.

Dan weten we dat Hij ook zal afmaken waar Hij aan begonnen is.

Maar hoe weet u nou dat de Geest aan u gegeven is?

Ja, hoe weet u zelfs dat de Geest wel bij u kómen wil?

Waarom zou de Heilige Geest zich in uw leven thuis voelen?

Wat voor onderdak kunt u hem bieden?

Wat heeft Hij bij ons te zoeken?

Waarom zou Hij mij maar niet voorbijgaan en ergens anders gaan wonen?

Paulus zegt: *Hij is ons zo zeker gegeven als Christus, toen wij nog zwak waren, te zijner tijd voor goddelozen is gestorven.* De liefde van God kwam in actie zonder daartoe door enige menselijke deugd of positieve eigenschap of aangename karaktertrek bewogen of verplicht te zijn. God had alle reden om ons over te laten aan onze eigen ellendigheid. Hij zag in ons allemaal mensen van wie Hij niets te verwachten had. Niemand uitgezonderd.

Nee, allen waren zwak, allen zondaar, allen goddeloos, allen vijanden van God. Maar voor die állen gaf Christus zijn leven. En daarom mogen ook allen erop rekenen dat de Geest in hen wonen wil.

En hoe weet u nu dát de Geest u gegeven is?

Omdat niemand zeggen kan: *Jezus is mijn Heer!* dan door de Geest (1Cor. 12,1).

Natuurlijk slaat dat niet om het zonder meer uitspreken van die woorden. Maar het gaat om de welgemeende belijdenis dat Jezus de Heer van uw leven is. Dat Hij het over u te zeggen heeft en dat Hij recht op u heeft. Op alles! Op uw geld, uw tijd, uw energie, uw relaties, uw hart!

Wie dat zegt en ook meent kan dat alleen maar zeggen door de Geest.

En niemand kan zeggen: *Jezus is mijn Heer!* zonder daarmee te erkennen hoe Jezus dat recht op uw leven gekregen heeft, nl. door zijn leven voor u te geven aan het kruis. De belijdenis: *Jezus is Heer!* is een beaming van heel het onderwijs over zijn leven en sterven, zijn begrafenis en opstanding, zijn hemelvaart en zijn zitten aan Gods rechterhand en zijn komst aan het einde van de tijd.

Wie dat onderwijs beaamt, heeft de Geest ontvangen.

Als je gelooft dat je een hopeloze en veroordeelde mislukkeling was, niet in staat en geschikt, hoe goed je ook je best doet, om God in de ogen te kunnen kijken – maar dankzij Christus wel, dan woont de Geest in je hart.

En als de Geest in u is zult u Gods geboden niet irritant en lastig vinden.

Dat zijn ze wel voor een niet-gelovige. Die zegt: God, de kerk vraagt dingen van me die ik helemaal niet leuk vind. En waar ik plezier aan beleef en waar ik zin in heb, dat mag ik allemaal niet.

Maar de gelovige kinderen van God genieten van Gods regels. Die hebben hun hartelijke instemming. Want de Geest heeft in hun hart een verlangen ontstoken naar gerechtigheid. Zij hunkeren er naar Christus beter te leren kennen. Om Hem steeds meer lief te hebben.

En dan maakt het niet uit hoe zwak uw liefde nog is, hoe zwak uw verlangen. Pascal, over wie ik het al eerder had, heeft ook ooit eens geschreven: *U zou Christus niet gezocht hebben als u Hem al niet gevonden had.*

Christus zoeken doen alleen zij die Hem al gevonden hebben.

Een mens die naar Christus verlangt heeft Christus al.

Het simpele feit dat u Hem wil bewijst dat zijn Geest in u is.

De onbekeerde, ongelovige mens wil Hem helemaal niet.

Dus als u dat verlangen in uw hart ontdekt, prijs u gelukkig!

De Geest is u gegeven.

En dus komt u met uw hoop niet bedrogen uit.

Een rijke toekomst is voor u weggelegd dankzij het leven en sterven van uw Heiland.

En de Geest is u gegeven om u voor die toekomst te bewaren.

Halleluja!

AMEN.

Zingen: Ps. 124,3.4

115,6

Gz. 319,4.5

316,2.5

Ps. 118,1

Gz. 477

249,2

GEL.

Lezen: Psalm 118,1-4; 19-29

1 Corintiërs 12,1-3

Tekst: Romeinen 5,5.6